

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Daabspagten, det Theologiske Seminarium og Hr. Stiftsprovst Clausen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 66. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_528-txt-shoot-idm123/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

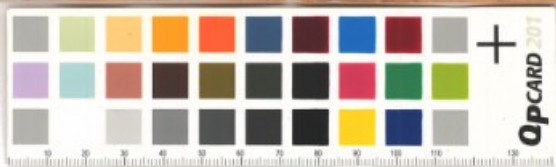

Om Daabspagten, det Theologiske Seminarium og Hr. Stiftsprovst Clausen.

J Anledning af hvad Kirke-Eidende medte om en Strid i det Theologiske Seminarium, har en Afsavn i Kjøbenhavn's Posten gjort mange Ord høves, som om det var et Forbud eller dog en høist udelig Handling af en Theologisk Candidat at fastsætte Hr. Stiftsprovst Clausens sidste Forordninger om at føre Altes-Bogen omjæst efter sit Hoved. Men ingen saammander ved denne Vellyst te Ting, som vel Ordene kan set, er hændesidst forstillede, men som dog neppe alle hofere gjør sig den Umage for at fælle ud, nemlig det Høiesterlige Selskab, der var noget Privat, hvori Dactylus'en ganske broede paa Bobemundens eget Bølg, og det Theologiske Seminarium, der er en offentlig Forretning, hvori alle Theologiske Candidater i Høiesterheden mone fæde sig.

Forandrer nu allerede Dette aendrer hele Forholdet mellem Hr. Stiftsprovsten og hans Tilhøvere, saa er Dette slet endnu mere ved den Ensig, Hr. Stiftsprovsten oftere har troet sig behøvet til at udfange med Prædikener, som dogmatiske forordninger han, søgter han ei kunde opretholde meget i dem enten med Biskopen eller vore Lyntofte Bøger, og havde jeg ikke for Freds Skyld forudsagt det, vilde det for mange Aar siden derover være færet betrukket Skæde af en saare agtværdig Theologisk Candidat, der fæde sig vist tænket, uden at jeg dog kan tro, fæde Afsavnen vilde kalde det enten forbudt eller sletet.

Saa meget en Forvællelse af Evns Pundten for Seminariumet, og hvad nu nævrende Tilfælde angaar, da er det jo klart, at naare Hr. Stiftsprovsten yttet det sidste Hæde, at Altes-Bogen skal bløse efter hans Ordte, da sigter han derved, han sønner forf og fremmedt at fæde den gamle Daab-Pagt effættet, som han paa

ingen Maade vil egente med de Christnes Barm-
 Herten nu Hverensom kan indse det eller ikke, saa
 er dette en Sag af den yderste Betydning for os
 gængsle Christne, som vil blive vor gamle
 Daads-Pagt tro, til blev den affkastet i den
 Danske Stats-Kirke, da var vi med det Samme
 udelukket deraf, og nu sid jeg dog staa, som det
 i hele Danmark fandtes en Mand, end lige en
 Præst, der under sit virkelige Navn kunde
 paastaa, der var mindst Habet i, at en Hver-
 sigst Kandidat, der agtede at blive sin Daads-
 Pagt tro, jeg vil ikke blot lige fortælle hvad
 Træde han i Conventet derom havde gjort,
 men gjorde Alt hvad der er vor Lyde, for at
 vikle med et Sprog, der maatte ikke blot svære
 Hæder-Lobder men Stats-Kirken for ham. For
 her endog Religionens Frihed i Landet, vilde det
 dog immer være haardt at svære Stats-Kirken
 for dem, der vilde blive ved Dens egen tusind-
 aarige Daads-Pagt, men nu er denne Fri-
 hed her ikke engang, saa det blev et stort Sværg-
 maal, naar Daads-Pagten affkaaffedes, om
 vi, som ikke for nogen Priid kan egne den,
 skulde have Leet til at forfatte rest Kirke-Con-
 vent eller forsiges som en fanatisk Svær, og
 hvem i Danmark er nu blodtørstig nok til at
 paastaa, det er nødvendt, om ikke forudbest, af
 ender disse Omstændigheder at gjere Alt hvad vi
 som Christne kan, for om muligt at forebygge
 saa sorgelig en Katastrofe, end lige da, hvad
 der er saa naturligt og ubehøveligt, som at for-
 tælle hverandre, hvor slette Medlemmene synes
 at være paa den betroedele Oer!

Alt Elating vil jeg gjentage min Bøn til
 alle Christlige og Verdelige Hærskatte, at de dog,
 for den fædles Guds, for Hædrens og for deres
 egen Samvittigheds Skyld, ikke vil laane Dæ-
 til noget Forslag om at gjere Bødd paa vor
 Samvittighed i Enighedens Sag, men heller
 tænke den af os gængsle Oerhed og magelose
 Erfaring Dyrskedsomhed, som jeg har gjort og
 herred eller gjør, at jeg aldrig skal bestaa mig over

at Man serandere Daads-Pagten i den
 Danske Stats-Kirke, naar Man kan med
 det Samme enten gjere Religionens Frihed
 eller ogsaa blot lofer Sægt-Baadet og
 lader det være en fri Sag for Stats-Kirkens
 Præster at hælde sig til den gamle eller til
 den ny Daads-Pagt!

W. F. S. Grundtvig.

Arbejderne i Vingården.

Sal. Ordsp. 4 E. 30-37. Job. 15 E. 5.

D Vingård-Herre frem og god!
 Du om Din Vingård fejde,
 Vi Bantoe ei med frostte Fod
 Dett Hædel skal nedtræde —
 Læg Din Besigtelse til Hæd
 Din Vingårdsmænd i Dæm glad,
 Hvi Din Vingård viefar!

Dit Hædel hvi Du diler ud,
 Og selv Du Bredin veier:
 Vi gange ud alt paa Dit Bud
 Hvi Raade Du os leier —
 Hvi ei behøret Du vee Men,
 Det føle vi i adring Barm,
 Og os for Dig nedbaie!

Endre sin Vingård har, hvor Du
 Dant Arbeid ham amiser —
 Hvi den, som med oprigtig Du
 Dig i sin Ojermang paiser
 Hvi kan Din Raade at haa maas,
 Som flittig Høner for Dig haa,
 Hvi kan Tu uddele.

E. Møllerg.

Christiania Tractatselskabs Skrifter.

Saalidet end Himmelen er en Bøn af de
 saakaldte Tractater — religiøse Smaaskrifter —
 hvi nærmeste Formaal vel egentlig skulde være:

